

Šťastně až po smrti

Eleanor Corvin

ŠŤASTNĚ AŽ
PO SMRTI

Eleanor Corvin

*„Smrt se nám celý život směje. Proč bychom se my
nemohli smát jí?“*

— Marcus Aurelius

Milovaní smrtelníci,

ano, opět jsem vyměkla. Když za mnou Anna přišla s tím, že chce napsat další příběh o našem ne-životě, byla jsem v šoku. Kdo by proboha chtěl číst o životě smrtek? Vážně? Ačkoliv si smrtelníci mohou myslet, že naše životy jsou plné akce, dobrodružství a dramát, za která by se nestyděl ani Shakespeare, ve skutečnosti se naše bytí zase tolik neliší od toho vašeho. Řešíme problémy jako každý jiný. Sice je pravda, že bych občas radši čelila apokalypse než svým vlastním potížím, ale bohužel je konec světa v nedohlednu, takže mi nezbývá nic jiného, než se dál plácát v osobních dramatech.

A víte, co je na tom nejvtipnější?

Anna sice napsala další knihu, ve které budete mít možnost prožít jeden rok v Ruínách— našem domově — ale sama se odmítla na vyprávění podílet. Takže tento rok vás budu naším sídlem provázet já, Tessa a Meggie. Strašně jsem se za to na Annu zlobila, ale znáte ji — na ni se nejde zlobit dlouho.

Pro ty z vás, kteří do Ruin zavítají poprvé, mám menší varování. Smrtky nepatří zrovna k vyrovnaným bytostem. Máme své vrtochy a zlozvyky, které se během staletí naší existence jen prohlubují a rostou do děsivých rozměrů. A proto taky nad námi bdí koven: náš nejvyšší orgán tvořený dvanácti iudexi, kteří dohlíží na dodržování pravidel a jejich porušení nekompromisně trestají.

Jeden iudex je čistou náhodou můj přítel Eskar. Vzhledem k tomu, že mám k autoritám velmi vlažný postoj, byl náš vztah zpočátku trochu výbušný. Moc tomu nepomáhalo ani to, že kvůli mým rozvíjejícím se schopnostem ferata (částečná nebo úplná přeměna ve zvíře) jsem měla prudké výkyvy nálad. Naštěstí jsme to spolu i přes pár zádrhelů zvládli a teď si život bez něj nedokážu představit, i když mě občas vytáčí k nepřičetnosti. Na jeho obranu, se mnou to taky není lehké. Například minulý rok jsem během přeměny omylem rozsápala dvě smrtky a musel to řešit koven (nakonec to dopadlo tak, že mě vyhostili do Podhradí, dokud se nenaučím ovládat svoji přeměnu). Však to znáte... takové běžné problémy ve vztahu.

Anna má taky svého vlastní iudexe, který jí leze na nervy. Mohli jste se s ním seznámit v předchozím dílu, kde ji byl velkou oporou. Annina pohádka totiž nedopadla dobře a místo prince na bílém koni se dočkala opilého šlechtice, který ji nejen se svými přáteli znásilnil, ale i zabil. A do svého druhého života si tak přinesla strach z mužů, který však díky výše zmíněnému iudexovi překonala a teď se těší z jeho společnosti.

Už ale dost o iudexech! Jakoby nestačilo, že je mám pořád za zadkem. Vás určitě zajímá, jak to u nás vypadá. Vzhledem k tomu, že smrtíci mají taky rádi řád a byrokracii, tak Ruiny rozdělili do tří křídel:

Východní křídlo náleží Nebrigům, nováčkům. Západní patří Arhabonům, kam spadám já, Anna a naše kamarádka Tessa. Jedná se o smrtky, které v Ruinách už nějaký čas straší a vědí, jak to tam chodí. A poslední, severní křídlo obývají Seneti — nejstarší a většinou i nejmrzutější jedinci našeho společenství. Výjimku tvoří Erik, můj

mentor, učitel a zároveň nejlepší přítel. Někdo, kdo mě vždycky podrží, ale zároveň je schopný nakopat mě do zadku, když si všimne, že dělám nějakou hloupost.

Mohla bych vás tady zasypat dalšími informacemi o našich zvycích a chodu sídla, ale tuto čest ponechám Meggie, která je v Ruinách nová, takže budete mít hlášení z první ruky. Navíc za mnou momentálně stojí Anna a nervózně podupává nohou, protože podle ní se na úvod moc vykecávám. Takže bez dalšího zdržování... Vítejte v Ruinách. A tentokrát už doopravdy naposledy.

Vaše Ema

PROLOG

Za sedmero horami a sedmero řekami v jedné malé chaloupce na konci vesnice žil dřevorubec se svými dvěma dětmi. Na první pohled na nich nebylo nic zvláštního. Kdybyste se zeptali místních, řekli by vám, že dívka je to nejveselejší stvoření pod sluncem a chlapec, ačkoliv s oblibou provádí lumpárny, je velmi šikovný a vždy otci se vším pomůže.

A bůhví, že otec pomoc potřeboval. Žena mu zemřela a on zůstal na děti sám. Toužil po další manželce, ale okolnosti mu nepřály.

Nepřály totiž nikomu.

Do kraje zavítal hladomor a uštědřil každému tvrdou lekci. Nikdo si nemohl dovolit živit krk navíc. A jak roky plynuly, bylo zřejmé, že nenajde ani ženicha pro dceru, ani manželku pro syna. Naděje v něm pozvolna umírala, dokud nevyhasla úplně a nezbylo místo pouze pro hlad.

Člověk si myslí, že se v těžké situaci vždycky zachová správně. Když vašim dětem kručí v žaludku, je přece samozřejmé, že se rozdělíte o jídlo, že?

Jenomže hlad, a tím myslím skutečný dravý nelítostný hlad, který vám rozežírá vnitřnosti, dokáže udusit vše dobré a probudit ve vás to nejhorší. Takže se může klidně stát, že místo toho, abyste se i nadále se svými dětmi dělili o tu trochu jídla, co máte, raději je zavedete do lesa.

A v nestřežený okamžik zmizíte. Chcete zkusit své štěstí někde jinde, a navíc se nechcete dívat na to, jak vaše děti trpí. Stejně víte, jak to celé dopadne. Očekáváte, že se vrátí domů, kde vás nenajdou a brzy zemřou hlady, ale co když pro ně má osud jiné plány?

Co když se z lesa dostane pouze jedno vaše dítě a jeho ruce budou smáčené nejen krví staré ženy, ale i jeho sestry?

A co když smrt vaší dcery není jejím koncem, ale začátkem?

1. KAPITOLA

Meggie

Sníh pod mými koleny rozespale zavrzal. Ztěžka jsem oddechovala a při tom se snažila přimět žaludek, aby udržel včerejší večeři na svém místě. Mráz mě štípal do tváří jako dítě pokoušející dospělého, aby mu věnoval alespoň ždibec pozornosti. Věděla jsem, že to, co se stalo, není normální a měla bych okamžitě zvednout hlavu a zjistit, kde se nacházím, ale k mému zděšení jsem se nemohla pohnout.

Zmrzlými dlaněmi jsem svírala kolena a klepala se. Tělo ustrnulo v podivné křeči, a ať jsem se snažila sebevíc, nedokázala jsem se přimět k pohybu. Myslela jsem si, že alespoň nevolnost mám pod kontrolou, ale jakmile jsem si vzpomněla na bolestné škusnutí, které mi zpřeházelo orgány, obsah žaludku se mi nebezpečnou rychlostí vydral opět ven.

Vzpomínka na událost, která předcházela onomu šílenému orgánovému kolotoči, mě nutila dávit se dál, i když už celá večeře ležela ve studeném sněhu přede mnou. Kdybych nebyla tolik otupělá, nakrčila bych zhnuseně nos.

Teprve až zapraskání sněhu mě přimělo opatrně zvednout oči. Obezřetně jsem pohlédla na hnědovlasou dívku, která se mi představila jako Ema. V modrých očích se jí odrážely lítostivé odlesky, ale vzápětí povytáhla pobaveně koutek úst a ladným

pohybem mi máchla před obličejem kapesníkem. Zírala jsem na něj, jako kdyby to byla ta nejúžasnější věc, jakou jsem dnes spatřila.

A že jsem dnes ráno byla svědkem hned několika fantastických událostí.

Nejprve byl můj začátek dne jako každý jiný: vzbudila mě máma. Zase hledala pití. Otráveně jsem se zachumlala pod peřinu tak, jak to mívám ve zvyku, když se chci ještě na chvíli schovat před realitou, a čekala, až ji máma odkryje, aby mi mohla vyhubovat, případně si bouchnout — to záleželo na její náladě.

Tím má každodenní rutina končila. Místo nadávek a obvyklých pár nepřesně mířených ran, jsem se dočkala jedné, ale za to velmi účinné, kvůli které jsem ztratila vědomí. Nebo jsem si to alespoň myslela.

Když jsem opět otevřela oči, neležela jsem na posteli, ale stála vedle ní. A když jsem na loktu ucítila něčí dotek, vylekaně jsem sebou trhla. Neznámá dívka mi věnovala soucitný pohled a popostrčila mě ke skříni, abych neviděla na mámu, která hystericky křičela, až se stěny otřásaly. Dívka něco říkala, ale nedokázala jsem se soustředit. Pohled mi padl na tělo ležící na posteli. Na mě. Všude byla krev. Rozcuchané hnědé vlasy mi zakrývaly většinu obličeje, ale i přesto jsem spatřila tmavě zelené oči bezduše zírat do prázdna.

„...umřela jsi,“ zaslechla jsem konečně nějaká dívčina slova. Ačkoliv byla pronesena tiše, ostře mě bodala do uší. Bylo mi jedno, kolikrát je opakovala. Nevěřila jsem jí.

A nevěřila jsem jí ani teď, když si dřepala vedle mě a podala mi bundu. Pohledem jsem zabrousila k cestovní tašce, kterou měla přehozenou přes rameno. Matně jsem si vybavovala, že se mě ptala, co si chci vzít s sebou, ale ani za boha jsem si nemohla vzpomenout na svou odpověď. Nejspíš sbalila, co jí přišlo pod ruku.

„Zpočátku zvrací všichni. Brzy si zvykneš,“ mávla nad mojí večerí povalující se ve sněhu rukou, jako kdyby to nestálo za řeč. Střelila jsem po ní užaslým pohledem.

„Jak se vůbec jmenuješ?“ zeptala se s lehce zamračeným výrazem, jako kdyby nebyla spokojená sama se sebou. Taková prostá otázka působila v téhle situaci skoro až nepatřičně.

„Margaret Wrightová. Meggie,“ dodala jsem roztržitě. Nechtěla jsem, aby mě oslovovala Margaret. Tak mi říkala jen máma, když mi něco vytýkala nebo po mně něco chtěla.

Povzdechla si. „Meggie, tohle se nedá říct nijak ohleduplně, takže to řeknu bez obalu. Doopravdy jsi umřela. Bohužel nepatříš mezi ty, kteří odejdou... na věčnost, jestli to tak mohu nazvat. Odteď budeš patřit k nám. Tvým úkolem bude sbírat duše zemřelých,“ řekla obdivuhodně klidným tónem, a když naznala, že její sdělení došlo do mého paralyzovaného vědomí, pokračovala dál. „Vím, že je toho na tebe hodně, takže ti to zatím povím ve zkratce.

Naším úkolem je odvádět duše zemřelých. Nezabýváme, pouze je převádíme na druhou stranu. Pokud zrovna nesbíráme, jak říkáme odebráním duší, žijeme tady,“ ukázala za sebe a konečně mě tak přiměla se rozhlédnout.

Paprsky vycházejícího slunce se odrážely od sněhu a nutily mě mhouřit oči. Planinu lemovanou lesem, pokrývala silná nadílka sněhu a v dálce se tyčila... ne, o té stavbě se už nedalo říct, že by stála. Byla to zřícenina. A před ní zlověstně otevírala svá kovová ústa brána, která se klenula do obdivuhodné výšky. Kamenný oblouk tvořící klenbu byl na rozdíl od zříceniny zachovalý a stejně tak i hrubá zeď, která se líně plazila několik metrů od rozevřené brány.

„Ehm,“ odkašlala jsem si rozpačitě. Nedostávalo se mi slov. Zčásti za to mohla atmosféra tohoto podivného místa, zčásti zděšení, že tohle by mělo být mé nové útočiště. Oči mi bezděčně putovaly po krajině a snažily se najít něco, co by mě uklidnilo. Les vypadal temně, i když vrcholky stromů byly pocukrované sněhem a odráželo se od nich světlo. Připadalo mi, že je tady nezvyklé ticho.

„Neboj se. Jakmile projdeš branou, uvidíš Ruiny v pravé podobě,“ pozvedla Ema povzbudivě koutky úst. „Ruiny jsou ve skutečnosti gotický hrad, takže se nemusíš bát, že bys spala pod širákem.“

„Super,“ odtušila jsem nezúčastněně a dál pozorovala hrůzostrašně vypadající zbořeninu. Tohle bylo směšné. Nemožné. Hloupé. Absurdní. Nemohla jsem přece umřít. Moje máma... Polkla jsem. Vzpomínka na ni mi vehnala slzy do očí.

„Já vím,“ povzdechla si tiše. „Kdyby sis o tom chtěla promluvit, stačí říct.“

Urputně jsem zakroutila hlavou, až mi křuplo za krkem. „Nechci,“ řekla jsem ochraptěle. V hlavě mi bolestně tepalo a s každou další vzpomínkou to bylo intenzivnější. Všechn ten křik a krev mi braly dech. Plíce se mi nebezpečně sevřely.

„Dobře. Zvedni se,“ pronesla tentokrát autoritativnějším tónem, který mě přinutil věnovat jí plnou pozornost. Pobavený úšklebek zmizel a v modrých očích ho nahradilo odhodlání. „Když jsme tady,“ obkreslila ladně rukou oblouk kolem Ruin, „naše těla opět ožívají. To znamená, že můžeme cítit chlad, teplo, únavu, žízeň nebo hlad. A tobě je právě zima, i když si to zřejmě neuvědomuješ. Musíš se zahřát a lehnout si. Jsi vyčerpaná,“ pokračovala neochvějně dál a zvedla mě na ztuhlé nohy. Lehce se mi podlomila kolena.

„Jenom tady?“

„Ano. Během sběru duše jsme v mezisféře, sféře smrti. Nejsme hmotní, takže nic necítíme. Ve světě živých se můžeme zhmotnit, ale pouze na chvíli. To je ale na delší vyprávění. Teď je podstatné, aby sis odpočinula,“ zamumlala s pohledem upřeným do mobilu. Fascinovaně jsem pozorovala, jak někomu odpovídá na zprávu.

„Vy máte telefony?“ zeptala jsem se hloupě.

„Samozřejmě. Jdeme s dobou,“ zašklebila se pobaveně. „Teda většina z nás.“

„Určitě spím,“ zamumlala jsem si pro sebe. Tohle bylo šílené. Nemohu přece stát před polorozpadlým sídlem, které se zázračně

změní v hrad, jakmile projdu branou. A už vůbec není možné, abych sbírala duše. Blbost. A nejsem mrtvá!

„Bohužel nespíš a obávám se, že se o tom brzy přesvědčíš.“

Užasle jsem zírala na gotickou stavbu, která mi vyrostla před očima. Musela jsem zaklonit hlavu, abych viděla vysoké věže, které se pyšně tyčily nad hradem. Připadalo mi, jako kdybych se ocitla v minulosti. S očekáváním jsem se rozhlédla kolem, jestli neuvidím někoho v dobovém oblečení, ale společnost mi dělala jenom Anna navlečená v zelené zimní bundě a s kulichem na hlavě, která přišla na prosbu Emy, aby mě doprovodila do... *tohoto*. Pozorovala mě s laskavým úsměvem na tváři, který mě nutil pousmát se. Anna byla taková ta osoba, které oplatíte úsměv, i kdybyste v zadku měli zakousnutého psa.

Ačkoliv byla sympatická a z hnědých očí jí sálala vřelost, byla bych radši, kdyby mě do hradu doprovodila Ema. Z nějakého důvodu mě její přítomnost uklidňovala. Snažila se mi vysvětlit, proč nemůže jít se mnou, ale popravdě jsem z toho byla ještě víc zmatená. Drmolila něco o schopnostech a Podhradí, ale jakmile si všimla mého obočí, které dosáhlo závratných výšin, umlkla a věnovala mi zdrcený výraz.

Čím blíže jsme byly ke vchodu, tím víc otázek jsem měla.

A když jsme vešly dovnitř, vypukl v mé hlavě neřízený chaos.

Má mysl se roztříštila a její úlomky zmateně poletovaly vzduchem ve snaze pochopit výjev přede mnou. Každé další cinknutí nesoucí se prostornou halou s vysokým stropem stupňovalo bolest hlavy a znemožňovalo mi koncentrovat se na muže stojícího před námi.

„Rufusi, to by už stačilo. Je tady nová,“ napomenula ho Anna a káravě se na muže svírajícího v ruce triangl zamračila. Rufus protestně zavrtěl hlavou. Dlouhé vlasy se mu při tom pohybu zuřivě zavlnily a dodaly jeho vzezření šílený vzhled. Ne že by muž urputně vyhrávající na triangl uprostřed prázdné haly nepůsobil bláznivě sám o sobě. Vrhla na mě prosebný pohled, aniž by přestal ocelovou paličkou mlátit do trianglu.

„Můžete toho prosí—,“ umlkla jsem. Do zorného pole se mi dostalo schodiště vedoucí do dalšího patra. Všimla jsem si ho už při vstupu, ale teprve, až když jsem měla možnost spočinout na něm na chvíli pohledem, jsem si všimla detailního reliéfu. Nemilosrdně zabíjející kostlivci mi na kratičký okamžik vzali vzduch z plic. Smrt na nich byla zobrazena detailně a v mnoha podobách.

Najednou bylo ticho. Rufus si všiml mého zděšení a rozhodl se ukončit svůj zuřivý koncert. To ticho bylo ještě nesnesitelnější než kakofonie zvuků, které předtím vydával.

„Jo, tohle nepůsobí zrovna přívětivě,“ usmála se nervózně Anna. Musela jsem zamrkat. Připadalo mi, že vidím z obětí kostlivců vytékat krev. Byla jsem v pokušení požádat Annu, aby mi dala facku. Akutně jsem se potřebovala z téhle noční můry probudit.

Pokud tohle byla teprve vstupní hala, co mě asi čekalo v chodbě, do které mě Anna momentálně vedla?

S bušícím srdcem jsem následovala svoji průvodkyni a u toho se snažila moc nerozhlížet kolem. Tmavé kamenné zdivo na mě působilo depresivně a stejně tak louče, které ozařovaly potemnělou chodbu.

Zdálky jsem slyšela Annin hlas, ale v hlavě mi rezonoval můj vlastní rozkaz:

Probud' se! Probud' se, ksakru!

Jenomže někde v koutku mé otupělé mysli se krčilo uvědomění. Trpělivě vyčkávalo, až vstřebám šok a hrůzu. A až budu připravená čelit realitě, nemilosrdně udeří a srazí mě na kolena.

2. KAPITOLA

Tessa

Vysokými okny pronikaly do lázní sluneční paprsky a odrážely se od průzračné vody v bazénu. Obvykle mi připadalo, že všudypřítomný světlý mramor a antické sloupy propůjčují lázním romantickou atmosféru, ale tentokrát jsem v sobě nedokázala vykřesat ani jiskru optimismu. Vířivka byla znenadání příliš malá a těsná a balkóny, ze kterých byl krásný výhled na bazén a lázeňský komplex, působily dojmem, že jsou nebezpečně vysoko. Ze všeho nejhorší ale bylo líné šplouchání vody. Měla jsem pocit, že se mi vysmívá.

Vyzývala mě. Hravým šploucháním mě pobízela, ať vlezu dovnitř.

Proto jsem tu taky koneckonců byla. Odhodlaně jsem třímala v ruce osušku a nejistě postávala u bazénu. Tak jako každé ráno posledních čtrnáct dní. Věděla jsem, že se svým strachem z vody musím něco udělat, ale ať jsem se snažila sebevíc, vždycky jsem skončila kousek od kraje se slzami v očích a hanbou v srdci.

Byla jsem tu sama. Nic mi nehrozilo. To všechno jsem si uvědomovala, ale stejně jsem nedokázala udělat poslední krok. A to zejména po událostech minulého roku, kdy mi byla udělena cenná lekce. Na konci prosince jsem se rozhodla, že už nikomu nedovolím, aby využil mého strachu z vody nebo ho ještě prohloubil tak, jak se to povedlo Markusovi. Předsevzetí to bylo moc pěkné a zatím to

vypadalo, že i nereálné. Jakmile jsem se přiblížila k okraji a vlna doputovala až k mému bosému chodidlu, hrdlo se mi úzkostlivě sevřelo. Měla jsem pocit, že jestli tu zůstanu ještě o chvíli déle, z vlny se vynoří ledová ruka a stáhne mě na dno, kde budu lapat po dechu tak dlouho, dokud se mi plíce nenaplní vodou a já nevydechnu naposledy.

Když mě zasáhla intenzivní bolest, prudce jsem se nadechla. V prvním okamžiku jsem si myslela, že mě ostře bodá v hrudi, ale jakmile jsem se uklidnila, došlo mi, že bolest vychází z hlavy. Tohle neústupné bodání jsem znala. Vidina smrti. Brzy někdo umře.

Oddechla jsem si.

Zní to hrozně, ale uvítala jsem jakoukoliv výmluvu, jen abych nemusela vlézt do té proklaté vody. Něco mi ale říkalo, že ta nebohá duše, pro kterou si jdu, nebude moji úlevu sdílet.

Sběr duše zintenzivnil moji pochmurnou náladu. Tak trochu jsem doufala, že budu mít štěstí a narazím na budoucího nebožtíka osamoceného ve svém bytě. V ideálním případě by se jednalo o předplatitele *Netflixu* — měla jsem rozkoukaný seriál a zajímalo mě, jak to celé dopadne. Bohužel se na mě štěstěna neusmála a místo klidného sběru v soukromí, jsem se dočkala nemocniční čekárny plné lidí. Neměla jsem ráda přihlížející. Pojil se s nimi povyk, hluk a stres.

Byla jsem natolik zabraná do svých myšlenek, že jsem zvládla přeslechnout i Rufuse — což je opravdu ohromující výkon. Poslední

dobou hraje nějak častěji. Dokonce si do haly přinesl i židli, na které po vyčerpávajícím mlácení do triangu odpočíval, aby nabral síly na další vystoupení. Byl to podivín, ale všichni jsme na jeho bláznovství byli už natolik zvyklí, že nám naopak připadalo zvláštní, když se dlouhou dobu v hale neukázal.

Když jsem došla do křídla *Arhabonů*, znejistěla jsem. Nervózně jsem tékala očima po opuštěné předsíni. V době oběda tady většinou bylo živo. Tentokrát mi ale společnost dělaly jen louče, které ozařovaly věčně potemnělé prostory. Všechny čtyři chodby zely prázdnotou. A jak jsem tam tak opuštěně stála, začínalo mi připadat, že strop s křížovou klenbou nebezpečně klesá a každou chvíli se mi zhroutí na hlavu. Raději jsem zamířila k sobě, kde na mě už čekala měkhoučká postel.

Ozvěna mých kroků mě donutila zrychlit. Byla jsem jen kousíček od svého pokoje. Vidina mého útočiště mě nepatrně uklidnila. Už jsem se natahovala po klice, ale vtom jsem si periferním viděním všimla otevřených dveří do vedlejšího pokoje. Patřil Emě. Jenomže Ema byla dočasně přemístěna do Podhradí. Poslala snad někoho pro svoje věci? S neblahým tušením jsem došla k pootevřeným dveřím a lehce do nich strčila.

„A sakra,“ ujelo mi při pohledu na rozházené věci a převrácený nábytek. Byl tu strašný nepořádek. Všechno oblečení bylo vyházené ze skříně a komoda ležela na zemi. Ostražitě jsem postávala u dveří a se zatajeným dechem naslouchala, jestli něco neuslyším. Bylo tu ticho jako v hrobě. Pachatel už byl nejspíš nějakou dobu pryč.

Ačkoliv jsem si byla jistá, že tu nikdo není, stejně jsem našlapovala tiše. Opatrně jsem došla až ke koupelně a nakoukla dovnitř. Stejně jako pokaždé mě oslnilo jasné světlo, které se odráželo od bílého mramoru. Nedokázala jsem potlačit protočení očí. Popravdě jsem nechápala, proč si Ema nechala udělat tak kýčovitou koupelnu, zejména když jejímu vkusu spíš odpovídal pokoj laděný do tmavého dřeva.

S povzdechem jsem si sedla na vanu, kterou zdobily směšné nožičky (nikdy jsem nechápala, co lidi viděli na empírovém stylu), a vytáhla z mikiny mobil. Vůbec se mi do tohoto hovoru s Emou nechtělo. V posledních týdnech byly naše rozhovory dost rozpačité. Ačkoliv na mě Ema netlačila, abych jí prozradila, co se mi stalo, cítila jsem z ní směsici pocitů, kvůli kterým byly naše dialogy často strojené. Vsadím se, že to samé vycítila i ona ze mě. Sváděla jsem vnitřní boj sama se sebou od té doby, co jsem utekla svým vězňům. Chtěla jsem se svým přítelkyním svěřit, jenomže jsem se mimo jiné taky styděla.

Ušklíbla jsem se na svůj odraz v zrcadle. Blondáté vlasy mi rámovaly srdcovitý obličej, ze kterého na mě unaveně koukaly světle modré oči. Věděla jsem, že hodně lidí mě považuje za krásnou. Jenomže já jsem si krásná nepřipadala. Ty oči, ze kterých údajně muži šleli, mi připadaly naivní. A myslím, že to je i důvod, proč se chlapům na první pohled líbím. Štíhlá blondýna s oblými boky, pěkně tvarovanými ústy a pomněnkově modrýma očima působila nevinně. A hloupě. Byla jsem pro ně snadný cíl. Hořce jsem se

zasmála. Možná, že přeci jen hloupá a naivní jsem. Koneckonců to, jak jsem se nechala obalamutit a zavřít, mluvilo za vše. Momentálně jsem si připadala jako *pravá blondýna*. A to byl také jeden z důvodů, proč se mi o tom zatím nechtělo mluvit s Annou a Emou.

Zhluboka jsem se nadechla, přešla do ložnice a vytočila Emino číslo. Nervozita z hovoru při detailnějším pohledu na zpustošený pokoj odeznívala a do popředí se začaly drát obavy. Kdo to mohl udělat? Ema uměla někomu šlápnout na kuří oko, jen co je pravda, ale teď tady nebyla, což věděl každý, takže to nemohla být jen pomsta. Celkově to působilo spíš zuřivě. Naléhavě. Jako kdyby někdo něco hledal.

„Ahoj,“ pozdravila udýchaně Ema. Automaticky jsem se podívala ven z okna, jestli ji nezahlednu běhat kolem Ruin, jenomže v tuhle dobu většinou netrénovala. Obvykle s Lucienem běhali za rozbřesku.

„Ahoj, neruším? Vypadá to, že máš hodně práce.“

„Kdepak. Utíkám před Bastienem. Začíná mi lézt na nervy,“ postěžovala si. „Počkej. Jen zaběhnu za roh. Dobrý. Tady mě nenajde,“ řekla spíš sobě než mně.

„Myslela jsem si, že spolu vycházíte už líp,“ zamračila jsem se. Z jejího chování jsem začínala mít pocit, že se opět začíná vracet ke svým zvykům a před problémy utíká. Na jednu stranu jsem se jí nedivila. Před pár dny se z ní stala mentorka, a ať se snažila sebevíc, moc dobře jsem na ní viděla, jak ji nová funkce děsí. Přitom to byla docela ironie. Ema byla de facto mentorkou Anny, ačkoliv ne

oficiálně. Dokonce i mně zpočátku hodně pomohla a provázela mě v prvních týdnech mého života v Ruinách. S Augustem, mým mentorem, jsem vycházela docela dobře, ale přece jen jsem některé věci chtěla řešit spíš se ženou. A mojí oporou se tehdy stala právě Ema. Ačkoliv občas působí dojmem, že si ze všeho dělá jen legraci, umí naslouchat i poradit. Myslím si, že ji neděsilo pomyšlení, že by nováčka nedokázala na zdejší život připravit, ale ta zodpovědnost. Té se vyhýbala jak čert kříži.

„Vycházíme spolu líp, ale občas bych ho prostě... ach,“ zavrčela frustrovaně a vsadila bych se, že právě rukou naznačovala škrcení. „Pořád se snaží naladit na moji vlnu magie. Je to blbost! Naposledy, když něco takového zkoušel, jsem ho málem v lese rozpárala a dala si ho ke svačině. A on to přesto stále zkouší. Začínám si myslet, že mu chybí pud sebezáchovy,“ pokračovala vášnivě dál. Nechtěla jsem ji přerušovat. Na kratičký okamžik jsem měla pocit, že se zeď, která se mezi námi objevila, začíná rozpadat. Bylo příjemné slyšet její hlas bez toho zvláštního podtónu.

„Třeba je to kritérium pro přijetí do *koveny*,“ nadhodila jsem zamyšleně.

„Celkově by mě ta kritéria zajímala... ale určitě jsi mi nevolala, abys poslouchala mé stěžování,“ dodala podezřívavě.

„Ne, to ne. Když jsem šla k sobě, našla jsem otevřené dveře do tvého pokoje. Vypadá to tady jako po náletu,“ přiznala jsem opatrně. Na druhém konci nastalo zvláštní ticho. „Emo?“

„Slyším. Přemýšlím,“ zamručela nezúčastněně.

„Všechno je vyházené ven. Dokonce i matrace je převrácená. Jako kdyby tady někdo něco hledal,“ vyslovila jsem svoji domněnku nahlas.

„Uděláš pro mě něco?“ zeptala se s podivně zabarveným hlasem, který mě zalarmoval.

„Jasný.“

„V rohu pod komodou je uvolněné prkno — třetí od zdi. Pod ním je malý úložný prostor. Je tam něco schované?“

Útroby se mi nebezpečně sevřely. Nevěděla jsem, že má Ema nějakou tajnou skrýš. A už vůbec jsem nečekala, že by tam něco schovávala. Stále mě dokázala překvapit. Nemusela jsem prkno hledat dlouho. Šlo vidět, že s ním někdo manipuloval.

„Nic tu není,“ potvrdila jsem to, co Ema už zřejmě tušila. „Co tam mělo být?“ dala jsem průchod své zvědavosti a u toho se snažila ignorovat divoce bušící srdce.

„To je dobrá otázka,“ uchechtla se, aby odlehčila tíživou atmosféru, ale i tak jsem v jejím tónu zaslechla nervozitu.

Emo, do čeho ses to zapletla?

3. KAPITOLA

Meggie

Hruža rozvibrovala každý sval v mém těle a bezostyšně se usadila v žaludku, kde mě tížila víc než balvan. Strnula jsem v očekávání přívalu žaludečních šťáv, ale nic se nedělo.

„Ve sféře smrti nemůžeš zvracet,“ připomněla mi nenuceně Ema stojící doposud tiše za mými zády. Odtáhla jsem ruku od úst, ale automaticky mi vystřelila zpět při pohledu na mrtvou ženu přede mnou. Krev se plazila po podlaze a výsměšně mířila mým směrem. Rána na hlavě nebyla nijak velká, ale přesto se z ní valilo absurdně velké množství krve a nutilo mě ustupovat do rohu kuchyně, kde jsem vrazila do Emy. „Nenech ji trápit se dlouho,“ položila mi jemně ruku na rameno, aby mě vytrhla z mé strnulosti.

Pomalu jsem pohledem putovala po staré kuchyni, dokud jsem nespatriła stařenku, která se krčila u kuchyňské linky a nevěřičně se dívala na své tělo. Hořce jsem se ušklíbla. Ten pocit jsem moc dobře znala.

Každý krok mi připadal těžší a těžší. Srdce mi v hrudníku dělalo přemety, skoro jako kdyby před celou touhle bizarní situací chtělo utéct pryč a nechat mě samotnou.

„Doporučuji nenavazovat oční kontakt,“ poradila mi má mentorka, která vypadala, že ji víc zajímá dění na ulici než to v kuchyni.

Když jsem zpozorovala, že se stařenka dostává z počátečního šoku, překonala jsem vzdálenost, která nás dělila, obdivuhodnou rychlostí. Ema měla pravdu. Nechtěla jsem spatřit žal v jejích očích. Znovu už ne. Předchozí sběry mě dostatečně poučily. Během posledních dvou týdnů jsem dostala lekcí víc než dost. Nikdy bych nevěřila, čeho všeho můžu být svědkem. Při vzpomínce na muže, který skočil z osmého patra, jsem se ošila. Nikomu bych ten pohled nepřála.

„Na to si nikdy nezvyknu,“ postěžovala jsem si. Jakmile jsem se dotkla stařenky, projel mnou záchvěv. Chvíli mi byla zima, ale brzy ji vystřídal příjemné teplo. Vždycky se mi strašně ulevilo, když mrtvá duše zmizela. Jako kdyby ze mě někdo sejmul břímě.

„Je až děsivé, na co si člověk dokáže zvyknout,“ pozvedla Ema smutně koutek úst. Vzduch kolem ní se nepatrně zachvěl — zhmotnila se. Než jsem se stihla nadechnout k odpovědi, začala systematicky otevírat jednu skříňku za druhou.

„Co to děláš?“ povytáhla jsem obočí. Pohledem jsem těkala mezi Emou a mrtvým tělem na podlaze. „Připadá ti to vhodný?“ tentokrát se mi do hlasu vkradl ostrý tón. Její bezostyšné přehrabování v políčkách rozředilo pachů sběru duše a do popředí se vydralo znechucení úplně jiného rázu.

„Meggie, ona už to jíst nebude. Zní to krutě, ale je to tak. Nedělám to proto, abych ji nějak zneuctila. V zimě jsou zásoby v Podhradí menší... Jestli budu muset zítra ráno snídat zase ovesnou placku, tak za sebe neručím,“ zavrčela podrážděně a zintenzivnila

své úsilí. Přistihla jsem se, že jí zvědavě nakukuji přes rameno. Zásoby byly skromné i v Ruinách. Anna mi sice ukázala kuchyni a spíže ve sklepení, ale nebylo tam nic, na čem by si člověk vyložené pochutnal. Při pohledu na čokoládovou tyčinku jsem polkla. *Pavlovův reflex* spolehlivě zafungoval. Sliny mi málem tekly po bradě. Nikdy bych nevěřila, jak mi bude sladké chybět. Nebo kořeněné jídlo. Vlastně se mi stýskalo i po obyčejné šunce.

„Připadá mi to neslušné,“ trvala jsem dál na svém, i když můj žaludek byl opačného názoru. Nejraději bych se také zhmotnila, ale stále mi to dělalo problémy. Přitom Ema procházela mezi sférami bez mrknutí oka. Bylo to pro ni stejně snadné jako dýchání.

„Já vím,“ pokrčila ledabyle rameny a konečně se otočila, aby si mě mohla prohlédnout. Přistihla mě zrovna v okamžiku, kdy jsem se pokoušela zhmotnit.

„Ještě je moc brzy. Tvé tělo je rádo, že zvládá přemístění k zemřelé duši. Dej tomu čas.“

„Už víš, jestli se budeš moct vrátit zpátky do Ruin?“ změnila jsem raději téma. Ema byla zvláštní patron. Za ty dva týdny jsem toho o ní de facto nic nevěděla, ačkoliv mi ochotně odpovídala na všechny otázky. Nevím, jak to dělala, ale pokaždé, když jsem se jí zeptala na něco osobního, dokázala odpovědět tak, že jsem se nic nedozvěděla, přestože jsem odpověď dostala. Sarkasmus byl její sečná zbraň, kterou mě dokázala rozesmát a zmást zároveň.

Měla bych z ní být nervózní. Nedala mi důvod jí věřit, i tak jsem k ní pociťovala zvláštní důvěru. Možná za to mohl pohled bystrých

modrých očí, které působily dojmem, že mi vidí až do duše. Zkrátka a jednoduše: byla bych klidnější, kdyby pobývala v Ruinách, a to i když jsem stále nevěděla, co přesně znamená, že neovládá své schopnosti *ferata*.

„*Koven* stále o mém návratu jedná,“ pobaveně se ušklíbla a obratně si utáhla culík, zatímco si do kapes mikiny cpala tyčinky *Mars*. Pramen hnědých vlasů jí neposlušně vyklouzl ven, ale nevšímalá si ho. Měla plné ruce práce s vykrádáním další poličky.

„*Koven*?“ zamračila jsem se. Snažila jsem se v paměti vylovit nějaké informace o *kovenu*, ale marně.

„Já jsem ti neřekla, co je *koven*?“ zeptala se překvapeně, ale její výraz napovídal, že na to mohla lehce zapomenout a vůbec jí to nevádí. „Vzpomínáš si, jak jsem ti vysvětlovala, že magie v Ruinách žije svým vlastním životem a nedokážeme ji ovládat?“ střelila po mně ujišťujícím pohledem, přičemž si nabídla buchtu, která ležela na stole, a začala spokojeně žvýkat.

Vyjeveně jsem přikývla. Nedokázala jsem vstřebat pohled na mrtvolu a ženu stojící vedle ní, která se v klidu cpala buchtou.

Spokojeně polkla a dala se do vysvětlování. „*Koven* je náš nejvyšší správní orgán, který dohlíží na dodržování pravidel v Ruinách. Tvoří ho dvanáct členů, takzvaných *iudexů*, kteří mají přidělené různé role. Například Ester dohlíží na formální stránku a zároveň je neoficiální mluvčí *kovenu*. Ehm, nemá mě moc ráda,“ zasmála se nevesele.

„Proč?“

„To je dobrá otázka,“ pochválila mě a vzápětí pokrčila rameny. Začínala jsem cítit frustraci, která mi byla věrným společníkem od té doby, co jsem... zemřela. Ztěžka jsem vydechla. Pokaždé, když mi v mysli vytanulo slovo *smrt*, zachvěla jsem se a srdce mi sevřela ledová pěst. Ačkoliv jsem už přestala doufat, že se probudím a všechno bude jako dřív, stále jsem nedokázala přijmout fakt, že tohle by měla být má budoucnost. Část mé mysli se zoufale držela života i v situacích, jako byla takhle. Jako kdyby sbírání mrtvých duší byla jenom brigáda a já se po náročné šichtě měla vrátit do našeho malého bytu a opět úpěnlivě prosit mamku, aby přestala pít.

„V pohodě?“ pousmála se Ema, když mou tvář zahalil temný stín, který doprovází každou vzpomínku na mámu.

„V rámci možností,“ pokrčila jsem rameny. Nemá cenu předstírat, že mě to, co mi udělala, nezasáhlo. Bolelo to. Strašně moc. Pokaždé, když jsem zavřela oči, stála nad mou postelí s pohárem v ruce a všude byla krev. Bála jsem se, že ten pocit úzkosti, ztráty a beznaděje nikdy neodezní.

„Mě zabila babička,“ prohodila zničehonic Ema a naprosto mě tím šokovala.

„Cože?“ zeptala jsem se hloupě.

„Všichni jsme poznamenáni životem a smrtí, ale nenech to špatné převážet nad tím dobrým,“ řekla se zvláštním podtónem. „Jednou ti povím, jak mě zachránil vlk před myslivcem jenom proto, aby mě o pár minut později oddělala babička,“ zazubila se vesele, což

mě naprosto rozhodilo. Taky budu někdy schopná takhle lehce mluvit o své smrti?

„Občas si myslím, že jsem se zbláznila,“ povzdechla jsem si při pohledu na usmívající se Emu.

„Alespoň líp zapadneš,“ prohloubila svůj úsměv a pokynula mi, že je načasé jít.

Nejistě jsem shlédla dolů do haly, kde se ploužilo několik smrtáků vracejících se ze sběru. Takhle navečer působily zdejší chodby pochmurně. Louče vrhaly na zdi hrůzostrašné stíny, které mě popoháněly kupředu. Dokonce i teď, když jsem stála na relativně osvětleném balkónu, jsem měla pocit, že mě brzy pohltní tma. Stýskalo se mi po útulných chodbách osvětlených lampičkami. Neříkám, že to tady nemělo své kouzlo. Mělo. Ve dne. V noci jsem se bála vyjít ven, jelikož z chodeb se každou chvíli ozýval podezřelý zvuk. *Edgar Allan Poe* by to tady zbožňoval.

Odhodlaně jsem se otočila do chodby vedoucí do společných prostor. Sice mě tady Anna hned druhý den letmo provedla, ale jednak jsem v sobě nenacházela dostatek odvahy, abych sama bloudila po temném hradu, a jednak jsem neměla náladu na společnost. Potřebovala jsem si nejdřív trochu utřídit myšlenky, než se vydám prozkoumávat zdejší zákoutí. Byla jsem odhodlaná schovávat se ve svém pokoji dalších několik týdnů, ale Anna mě

nalákala do knihovny. A přitom jsem ani nepatřila mezi velké čtenáře. To, jak vášnivě mluvila o knihách, mě přimělo zavítat do druhého patra, ačkoliv každý můj krok doprovázela nejistota.

Cesta do knihovny vedla skrz salón, ve kterém byl obrovský krb a pohovka. Byl to jeden z odpočinkových sálů. Vypadal útulně. První pokoj, kde bych si dokázala představit, že strávím odpoledne.

„Páni,“ zašeptala jsem potichu, když se přede mnou rozprostřela obrovská místnost s vysokým stropem. Police z tmavého dubového dřeva sahaly až do stropu a propůjčovaly místnosti romantický nádech. Po pravé straně byly umístěny dlouhé stoly, které vypadaly velmi staře. Místnost byla cítit po papíru. Měla bych se vydat k informačnímu pultu po levé straně, ale nohy mě neochvějně vedly hlouběji do knihovny, kde mě přivítalo rytmické šustění stránek. Fascinovaně jsem pozorovala regály plné knih. Z některých výtisků bylo cítit stáří, a když jsem se dotkla jemné kůže, ulpěl mi na prstech prach, a jiné zářily novotou.

„Jsi tu poprvé,“ konstatoval za mnou pobavený hlas, který mě nejen vytrhl z přemýšlení, ale málem mi způsobil infarkt. Překvapeně jsem se otočila a spatřila kluka stojícího kousek ode mě. Bezmyšlenkovitě listoval v knize a při tom upíral zvědavý pohled mým směrem. V tmavých očích se mu potměšile zajišťilo. Nacvičeným gestem si přešel rukou po uhlazených černých vlasech a ladně vrátil knihu do poličky. „Chceš tady provést?“ zeptal se hlubokým hlasem dřív, než jsem se zmohla na slovo.

„Ne, dík,“ pousmála jsem se, abych svému odmítnutí dodala trochu lehkosti. Nechtěla jsem znít příliš příkře.

„Znám to tady moc dobře. Ukážu ti zákoutí, které bys sama nenašla,“ spiklenecky na mě mrknul, jako kdyby snad můj postoj naznačoval, že nějaká zákoutí objevit chci.

Tentokrát jsem se o úsměv už nesnažila. „Chtěla bych si to tady prohlédnout sama,“ řekla jsem pevným hlasem, který byl v rozporu s mým třesoucím se tělem.

„To říkáš jen proto, že zatím nevíš, o co přicházíš. Můžu ti ukázat, jak moc by ta prohlídka byla příjemná,“ usmál se široce a bez varování přerušil prostor, který nás dělil. Bez ostychu se ke mně přitiskl a se sebejistým úšklebkem mi prstem přejel po lícni kosti. Vypadalo to, že ho můj šok pobavil. Jakmile si všiml mého překvapeného výrazu, tlak jeho těla zesílil. Teplo, které z něj vyzařovalo, probralo mé instinkty. A taky všechnen ten vztek a bezmoc, kterou jsem v sobě poctivě dusila od svého příchodu na tohle prokleté místo.

Silně jsem mu dupla na nohu, což ho donutilo ode mě ustoupit. Bolestně zkřivil rty a v jeho tváři už nebylo ani stopy po smyslném úsměvu. Chtěl ke mně znovu přistoupit a nejspíš mi i říct něco pěkně sprostého, ale můj pud sebezáchovy vykoul ze svého úkrytu a udeřil toho blbce přímo mezi oči. Slyšela jsem, jak něco křuplo. Vzápětí se mu z nosu začala řinout krev. Byla jsem na sebe pyšná. Stále jsem měla slušný pravý hák. Dát někomu pořádnou ránu přestí

byla jediná věc, kterou mě můj otec naučil předtím, než od nás odešel.

„Fy jed—,“ začal se ke mně opět přibližovat, ale tentokrát jsem nedostala možnost ulevit své zlosti. Velká ruka chytila mého společníka za límec kostkované košile a prudce ho ode mě odtáhla. Všechno se to stalo neuvěřitelně rychle. Navíc jsem nikoho neslyšela přicházet, takže jsem se lekla stejně jako můj otravný společník, který se momentálně marně vzpouzel svému vězniteli.

„Vypadá to, že ti budu muset vysvětlit, co to znamená, když ti dívka řekne ne. Jeden by čekal, že to pochopíš z toho, když ti zlomí nos, ale ty jsi očividně ještě větší blbec, než vypadáš,“ povzdechl si teatrálně vysoký světlolasý muž, který si převahu nad svojí kořistí zjevně užíval. Zato ta kořist děsivě zbledla. Nedivila jsem se mu. Oproti vysokému muži se širokými rameny vypadal jako kluk přistižený při lumpárně, čemuž odpovídal i jeho výraz a kající tón, jakým se svému soupeři začal omlouvat.

„No, mně se neomlouvej,“ ušklíbl s jiskřičkami v očích jeho věznitel a pokynul hlavou svým směrem. Neviděla jsem mu do očí, ale byla jsem si jistá, že se v nich zračí stejná tvrdost jako z jeho děsivě ztuhlého postoje, který až moc připomínal strnulost šelmy před útokem.

„Plomiň, fpatně jsem si t-to vylofil,“ zahuhňal kluk svým směrem a nejistým pohledem těkal ze mě na ruce, kterého ho stále pevně držely.

„Padej,“ zafuněl podrážděně vysoký muž a prudce od sebe toho idiota odstrčil, až narazil do knihovny. Dvě knihy s hlasitým žuchnutím dopadly na zem. „Kam jdeš? Snad to zvedneš, ne?“ zastavil jeho zběsilý úprk přísným pohledem. Kluk spěšně vrátil knihy na své místo a bez ohlédnutí zmizel. „Anna by nás zabila, kdyby viděla, co tu provádíme s knížkami,“ poznamenal rozverným tónem a upřel na mě azurově modré oči s takovou intenzitou, až se mi málem podlomila kolena. Doufala jsem, že se mi podařilo zamaskovat úžas, který mnou prostoupil, jakmile se naše pohledy spojily. Nečekala jsem, že muž s širokými lícními kostmi a ostře řezanou bradou bude mít tak dechberoucí pohled. Modré oči ostře kontrastovaly s jeho přísnými rysy a dodávaly jeho vzhledu zvláštní jemnost, která mě vyváděla z rovnováhy.

„Anna mi nepřipadá jako někdo, kdo by byl schopný na někoho vztáhnout ruku,“ vysoukala jsem ze sebe stále napůl užasle, když jsem si uvědomila, že čeká na moji reakci. Modré oči se pobaveně přimhouřily, zatímco si mě zvědavě prohlížely. Během jeho tichého průzkumu se mu na tváři objevil příjemný úsměv, který mu dodal rošťácký vzhled.

„Na první pohled ne, ale jakmile zjistí, že jsi poškodila nějakou knihu, narostou jí dvě hlavy chrlící oheň a věř mi, že u toho být nechceš,“ prohloubil svůj úsměv a spokojeně se opřel o knihovnu, která pod jeho vahou tiše zanaříkala. Když uvolnil svůj děsivý postoj, nevypadal tak hroživě.

„Něco mi říká, že ty před plameny jejího hněvu utíkáš často,“ prohodila jsem zamysleně, mezitím co jsem se snažila vzpamatovat z jeho blízkosti. Nepatrně jsem od něj odstoupila. Připadala jsem si oproti němu maličká a doufala jsem, že větší vzdálenost smaže výškový rozdíl. Mému pocitu nepomohlo ani to, když se narovnal a vynikla tak šířka jeho ramen.

„Naštěstí mám rychlé nohy,“ zasmál se, přičemž si mě nepřestával prohlížet. Zvědavý průzkum zakončil u mých očí a nevypadalo to, že má v plánu uhnout pohledem. Zkoumal mé sytě zelené oči s neskrývaným zájmem. „Docela jsi zkazila můj hrdinský nástup,“ dodal hrubým hlasem, ze kterého mi naskočila husí kůže. Nejistě jsem se ošila. Nebyla jsem zvyklá, že mi muž věnuje tolik pozornosti. Většinou opačné pohlaví vrhlo mým směrem jeden rychlý pohled a pak kvapně pelášilo pryč. Nemyslím si, že bych jim připadala ošklivá. Jen na mně nebylo nic neobyčejného, co by upoutalo jejich pozornost. Zejména má hubená postava, která postrádala křivky, a malá prsa je nechávaly chladnými. Světle hnědé vlasy mi propůjčovaly průměrnost a nemohla jsem se chlubit ani výraznými rysy v obličeji. Jediné, co se mi na mně líbilo, byly tmavě zelené oči... I když je pravda, že mi občas připadaly příliš velké.

„Promiň. Kdybych věděla, že jede rytíř na bílém koni, ušetřila bych své klouby.“

„Můžu?“ kývl směrem k mé ruce a dřív, než jsem stihla odpovédět, uchopil moji dlaň do své a jemně mi stiskl prsty. Ačkoliv měl hrubou kůži, byl jeho stisk překvapivě příjemný.

„To je v pohodě. Když tak si na to dám obklad,“ vytrhla jsem ruku až příliš rychle z jeho teplého sevření a téměř ihned svého zbrklého jednání zalitovala. Bylo příjemné cítit i něco jiného než strach a bezmoc.

„Ach, ty dnešní ženy,“ zabručel, „proč už se nechtějí nechat opečovávat,“ řekl teatrálně a doplnil svůj tón zdrcujícím protočením očí. Nepatrně jsem si oddechla. Očividně se rozhodl ignorovat moji prudkou reakci na jeho dotek.

„Tohle nestojí za péči. Až skutečně budu potřebovat ošetřit, ráda se nechám hýčkat,“ ušklíbla jsem se, abych zamaskovala svoji nejistotu. Myslela jsem, že tím tahle konverzace skončí, ale jemu se na tváři objevil spokojený výraz, který svědčil o opaku.

„Slyšíš to?“ ztišil zlověstně hlas a naklonil se ke mně. „To právě všechny feministky zděšeně zalapaly po dechu,“ dodal rádoby zděšeně.

„Ty jsi strašný kašpar,“ obvinila jsem ho a zjevně zcela oprávněně. Ačkoliv jsem ho znala sotva pár minut, bylo mi s ním příjemně. Jeho uvolněný postoj byl natolik nakažlivý, že jsem se přistihla, jak mi rty rozvlnil upřímný úsměv. Vůbec poprvé od mé smrti.

„Jenom v úterý a čtvrtek,“ zabručel nonšalantně a významně přimhouřil oči. Vypadalo to, že mi chce sdělit něco strašně tajného, ale decentní odkašlání za jeho zády ho přerušilo.

„Eriku, dneska je středa, takže si toho šaška odpusť,“ ozvala se Anna lehce popuzeným tónem, který jsem u ní ještě nikdy neslyšela.

„Meggie, jsem ráda, že jsi přišla,“ obrátila svoji pozornost na mě.

„Meggie?“ skočil jí do řeči můj skoro zachránce Erik. „Od Emy?“ dodal o poznání tišším hlasem a střelil rychlým pohledem po Anně, jíž se v obličeji mihl zvláštní výraz, který mě mátl.

„Ano. Meggie, tohle je Erik. Mentor Emy,“ vysvětlila mi, když si všimla, že jsem z jejich rychlé výměny pohledů znervózněla.

„Představoval jsem si tě vyšší,“ prohodil nenuceně a vykouznil na rtech opět ten nakažlivý úsměv. Tentokrát mu ale nedosáhl až do očí. Něco v jeho postoji se změnilo. Chvíli mi trvalo, než mi došlo, co to je. Odstup. Vzduch kolem nás ztěžknul pod tíhou něčeho, co jsem zjevně nechápala. Vzápětí mé podezření potvrdil nenápadným krokem vzad.

„Chceš to tady ukázat?“ ignorovala jeho poznámku Anna.

„Jistě,“ pokrčila jsem rameny a na tvář nasadila falešný úsměv. Počáteční nadšení z knihovny se rozplynulo pod Erikovým zvláštním pohledem, kterým mě celou dobu provrtával.

Čert aby se v těch smrtkách vyznal.

4. KAPITOLA

Tessa

Přimhouřenýma očima jsem sledovala široká záda, na kterých se plynule pohybovaly svaly. Káleb neúnavnými tempy čeril hladinu a s každým dalším sebevědomým pohybem mě přiváděl na hranici přičetnosti.

Přivstala jsem si, abych měla na svoji ranní rutinu v podobě mučení u bazénu soukromí, ale když jsem do lázní před šestou hodinou ráno přišla, už tady byl. V děsivě pravidelném tempu plaval jednu délku bazénu za druhou a nevypadalo to, že by byl unavený. V prvním okamžiku jsem měla radost. Společnost věčně zamračeného Káleba byla vhodnou výmluvou, proč dnešní lekci vzdát. Jenomže včera jsem si slíbila, že si namočím alespoň nohy. Takže jsem se svalila na lehátko u bazénu, vytáhla z batohu knihu, kterou jsem potom chtěla zanést do knihovny, a pustila se do předstírání čtení. Ačkoliv mi Káleb nevěnoval jediný pohled, byla jsem si jistá, že o mně ví. Možná se dokonce i baví při pomýšlení, že v únoru v šest hodin ráno čtu v lázních knihu.

Vzteky jsem skřípala zuby. Vypadalo to, že se nikdy neunaví. Byla jsem v pokušení hodit po něm knihu, ale Anna by mě zabila, kdyby se novému výtisku něco stalo. Když už jsem byla ve fázi, kdy bych byla ochotná riskovat svůj život kvůli zničené knize, Káleb ostentativně vylezl ven a k mé hrůze šel mým směrem.

Znervózněla jsem. Veškeré své sebeovládání jsem vložila do zírání na popsanou stránku. Srdce mi tlouklo směšně rychle. V duchu jsem klela nad svojí reakcí a proklínala okamžik, kdy jsem se před dvěma lety ocitla s Kálebem sama. Předtím to bylo jiné. Představoval pro mě pouze velmi starého *Seneta*, ze kterého šel strach, a ne *muže*.

Všechno se změnilo v den, kdy Emu shodil z balkónu jiný *ferat* a ona umírala, zaklíněná mezi haraburdím nashromážděným v hale. Nešlo jí nijak pomoci. Věděla jsem, že zemře a bude si muset projít regenerací: procesem, kdy se naše těla zotavují, aby mohla, nadneseně řečeno, znovu žít, a který je velmi bolestivý. Nemohla jsem se dívat na její krvácející tělo, a tak jsem zbaběle utekla do předsíně našeho křídla, kde mě našel Káleb.

Ze všech smrtí zrovna on! Ten, který se nikdy neusměje a svým tvrdým pohledem dokáže ostatní přimět ustoupit. Vždycky jsem z něj měla svým způsobem strach. Jenomže v okamžiku, kdy se přiblížil nebezpečně blízko a pevně mě uchopil za bradu, aby mě donutil zvednout usazený pohled, se ke strachu přidalo i něco jiného. Dominantnost tohoto gesta mi vzala dech. Stejně tak i fakt, že se mě dotkl. Káleb nebyl zrovna kontaktní typ. Když jsem bojovně zvedla oči, uvěznil mě ve svém pohledu. Cítila jsem, jak vzduch mezi námi nedočkavě zapraskal. A v ten okamžik jsem zapomněla na Emu, která bojovala o poslední doušky toho svého. Byl jen on a jeho šedé oči. Nikdy dřív jsem k němu nepocítila přitažlivost, takže mě tato

skutečnost překvapila a vyděsila. A znechutila. Jak jsem mohla myslet na jeho pevné paže, když má nejlepší kamarádka umírala?

Od toho dne nepatrně zrudnu pokaždé, když se přiblíží. Automaticky si vzpomenu na jeho teplou dlaň a nemůžu přestat fantazírovat o tom, jaké by to bylo, kdyby mě sevřel ve svém náručí. Bylo to směšné. Šestnáct mi už pár století přece jen není. Měla bych mít rozum. Víím, jak chemie mezi mužem a ženou funguje, takže bych se měla umět přes to přenést.

Naštěstí Kálebův chladný pohled mi vždy včas zbortil vzdušné známky, takže jsem ve svých představách nikdy nedošla moc daleko. Stejně jako teď. Dominantně se nade mnou tyčil s jeho oblíbeným nicneříkajícím výrazem a šedé oči si mě měřily s děsivou intenzitou. Popravdě jsem se trochu obávala pohlédnout mu zpřímá do očí. Ten jeho autoritativní postoj se mi vůbec nelíbil.

Jak mě tak chladný muž může přitahovat?

Úplně se vymykal typu muže, který se mi obvykle líbil.

„Víš, že jakýkoliv přestupek vůči pravidlům se musí hlásit *koven*u, že ano?“ pronesl znepokojivě klidným tónem, který ještě více rozbušil mé nebohé srdce. Myšlenky se mi rozutekly všemi směry. Věděl to? Doneslo se k němu, jak ze mě Anabelle a Sophie udělaly idiota a své velkolepé vystoupení zakončily mým *snovým* vězením, ve kterém mě Markus držel proti mé vůli, ačkoliv jsem si to zpočátku neuvědomovala?

Opatrně jsem pohledem putovala od vypracovaného břicha, širokých ramen až k pevně semknutým rtům. Tvářil se natolik

hrozivě, že jsem se nestihla ani pozastavit nad jeho nahou hrudí, která vyloženě vábila k pohledu. Pomyslela jsem si, že bych se na něj mohla dívat klidně celý den, akorát by mu někdo musel dát pytel na hlavu, aby mě neděsil svým uhrančivým pohledem.

Cítila jsem, jak mi při té myšlence povyjel koutek úst. Kálebovy rysy ještě více ztvrdly a výhružně se nade mnou narovnal, až mě celou schoval ve svém stínu.

„Vím,“ pokusila jsem se o vážný tón, ale hlas se mi nepatrně zadrhl, když zkřížil ruce na hrudi a nesouhlasně stiskl čelisti, což mu propůjčilo ještě nebezpečnější výraz. Měl příliš ostře řezanou tvář, abych ho mohla považovat za hezkého, ale stejně jsem od těch jeho širokých čelistí nemohla odtrhnout pohled.

„Tak proč jsi to neudělala?“ obořil se na mě, přičemž si mě zkoumavě prohlížel.

„Kdyby se měl u *koveny* hlásit každý, kdo ze sebe udělal idiota, byly by tam nekonečné fronty,“ mlžila jsem a opětovala mu tvrdý pohled. Z tmavých vlasů mu kapala voda, která si razila cestu k tmavému strništi kolem přísně sevřených úst.

„Snář nesmí nikoho uvěznit ve snu.“

„Odkud to víš?“ zamračila jsem se. Věděl, v jakém snu mě uvěznil a co všechno se tam dělo? Bezděčně jsem zabrousila pohledem k bazénu. Pokud ví, co se mi *zdálo*, určitě i tušil, proč tady předstírám, že si čtu, mezitím co čekám, až milostivě doplave.

„Proč jsi to nenahlásila?“ ignoroval moji otázku.

„Ty víš proč,“ zabručela jsem poraženě a vztekle se zapřela do lehátka, jako kdyby mě snad mohlo pohltit a ušetřit mě tak tohoto výsledku.

A obleč se, ksakru!

„Určitě ti nemusím udílet přednášku o tom, jak se aktivita spolků zvýšila. Dovolují si čím dál tím víc, a pokud před jejich prohřešky budou všichni přivírat oči, dopadne to daleko hůř než nějakým *snem*,“ na poslední slovo dal obzvlášť tvrdý důraz.

„Předpokládám, že *koven* už to stejně ví.“

„Dozvěděl jsem se to včera pozdě večer. Navíc tahle povinnost je na tobě,“ řekl nekompromisně.

„Od koho?“ pokusila jsem se znovu získat nějaké informace, ale marně.

„Dneska tam zajdi.“ Každé jeho slovo bylo prodchnuto výhružkou.

„Fajn,“ zavrčela jsem a popuzeně se zvedla z lehátka. Potřebovala jsem na čerstvý vzduch, abych mohla tuhle situaci vstřebat. Celou dobu jsem na zátylku cítila jeho pohled, ze kterého mi přejel mráz po zádech. Roztržitě jsem hodila knihu do batohu a bez jediného ohlédnutí mu zmizela z dohledu.

Zuřivé tempo mi vydrželo až na potemnělou chodbu, která v tuhle ranní hodinu zela prázdnotou. Jak mě někdo, kdo mě děsí, může zároveň vzrušovat? Měla bych zajít k psychiatrovi. Určitě to byla známka nějakého mentálního problému, který doposud klidně

dřímala. Byla jsem natolik zabraná do svých myšlenek, že jsem nedávala pozor na cestu a o něco zakopla. Na druhou stranu louče nevrhaly dostatek světla, takže bych s největší pravděpodobností v tomhle světle neviděla překážku tak jako tak.

S hlasitým zaduněním jsem dopadla na zem.

A spadla do něčeho mokrého... povědomě lepkavého.

UVědomění mi sevřelo hrdlo a rozvibrovalo hrudník. Věděla jsem, v čem ležím, ale odmítala jsem se podívat na příčinu mého pádu. Teprve až myšlenka, že by dotyčný mohl potřebovat pomoc, mě donutila otočit se.

Kdybych za sebou neměla tolik sběru duší, nejspíš bych vyklopila obsah žaludku na chladnou zem, která mě studila do dlaní. Chvíli mi trvalo, než jsem poznala, že se jedná o ženu. Její tělo bylo natolik zřízené, že kdyby nebylo dlouhých tmavých vlasů a výrazné manikúry, nepoznala bych, jestli přede mnou leží muž nebo žena. Tolik krve. A orgánů. Musela jsem na chvíli odvrátit zrak, abych ten pohled vstřebala. Bohužel zápach vnitřností mi připomínal, čeho jsem svědkem.

Chudák.

Tohle bude velmi bolestivá regenerace. Orhea, naše ranhojička a zároveň členka *koveny*, ji bude muset dát trochu dohromady, aby se rychleji hojila. Sice jsme se dokázali uzdravovat neuvěřitelně rychle, ale tohle byl extrém.

Teprve až po několika vteřinách mi došlo, že ten, kdo jí to udělal, může být pořád tady. To vědomí mě rozechvělo víc než chladný vzduch, který zlomyslně brázdil sklepením.

Vyskočila jsem na nohy tak prudce, až se mi zamotala hlava. Mžitky před očima mi znemožňovaly zaostřit a přes divoce proudící krev v hlavě jsem nedokázala ani rozeznat zvuky, které se ke mně zlověstně nesly. Zmateně jsem si přitiskla dlaň na čelo a sykla. Už se mi tam dělala boule. Předpokládala jsem, že ta krev na mé ruce je neznámé ženy. Neuhodila jsem se tolik, abych si rozsekla hlavu.

Zpomaleně jsem se začala rozhlížet po nějaké zbrani, ale zrovna jsem byla v místě, kde se nenacházela brnění, která by u sebe měla meč. Sice jsem si nedokázala představit, jak máchám jednoručním mečem, ale poskytl by mi určitý pocit bezpečí.

„Tesso,“ protnul mé zběsilé úvahy dunivý hlas, který mi ještě před chvílí spílal. Ulevilo se mi. Na Káleba si jen tak někdo netroufne. Přesto jsem nejistě těkala pohledem ke dveřím do spíže, jestli odtud někdo náhodou nevyběhne. Další dveře se nacházely až o dobrý kus dál a vedly do sálu, ve kterém chlapi s takovou radostí pořádali souboje. „Počkej tady,“ poručil mi Káleb a aniž by věnoval jediný pohled nebohé ženě na podlaze, zamířil ke spíži a následně do sálu.

Tiše jsem stála nad nehybným tělem, u kterého pomalu začínala probíhat regenerace. Jak dlouho tady asi ležela?

„Měli bychom ji dostat, co nejdřív k Orhee,“ řekla jsem Kálebovi, jakmile se ke mně připojil. Nemusel mi vysvětlovat, že tu

pachatel už není. Snadno jsem to poznala z jeho semknutých rtů. Káleb si obvykle dal záležet, aby na něm nikdo nic nepoznal. Pokud se teď z jeho výrazu dala vyčíst nějaká emoce, znamenalo to, že je velmi, ale opravdu velmi rozrušený.

„V pořádku?“ zeptal se a opět nasadil nicneříkající masku.

„Jo. Jen je zvláštní vidět takhle... někoho z nás,“ dodala jsem zaraženě. Viděla jsem umírat tisíce smrtelníků. Tohle bylo jiné.

„Takhle se to dá taky říct,“ zavrčel Káleb, zatímco kontroloval vyzvánějící telefon.

„Skočím pro Orheu,“ řekla jsem s pohledem upřeným na zem pokrytou krví.

„Ne. Počkáš tady se mnou, dokud nepřijde někdo z *koveny*,“ rozkázal a když jsem se otočila k odchodu, hbitě mě chytil za loket. Svým nečekaným manévrem mě rozhodil a málem jsem ztratila rovnováhu. Pevný stisk nepovoloval, ani když si mě přitáhl k sobě a tiše někomu do telefonu vysvětloval, co se stalo. Ačkoliv jsem na sobě měla teplou mikinu, připadalo mi, že cítím, jak se teplo z jeho dlaně přelévá do té mé a postupně se mi rozprostírá po celém těle. V ten okamžik jsem si uvědomila jeho blízkost a to způsobilo, že vůbec poprvé mi v těchto prostorech bylo vedro. Nejistě jsem ho chytila za zápěstí a jasným pohybem mu naznačila, ať mě pustí. Chvilí moji snahu ignoroval, ale nakonec sevření povolil.

„Pro jistotu. Kdybys měla zaječí úmysly,“ ušklíbl se, když spatřil můj dotčený výraz. „Rovnou můžeš Eskarovi povědět, co se ti stalo,“ dodal spokojeně.

„Eskarovi?“ zopakovala jsem nešťastně. Když už bych měla s tou záležitostí jít za nějakým *iudexem*, rozhodně by to nebyl Eskar, ale Charo.

„Eskarovi,“ potvrdil a přes tvář se mu mihl pobavený stín. Měla bych být pobouřená, že se mými rozpaky baví, ale ten vzácný okamžik, kdy se mu na obličejí objevil jiný než kamenný výraz, mě vyvedl z rovnováhy.

„Ty jsi strašný prevít,“ zabručela jsem tiše, ale moc dobře má slova slyšel.

„Vezmi si z toho ponaučení. Kdybys šla rovnou, mohla bys zajít za kýmkoliv,“ prohodil zlomyslně. Zatnula jsem pěst a našťavaně ho udeřila do ramene, čímž jsem si vysloužila překvapený pohled. Nevím, kde se ve mně ta útočnost vzala. Možná to bylo tím, že se na nepatrný okamžik tvářil jako člověk, a ne kus kamene. Škoda, že to víc bolelo mě než jeho.

„Ulevilo se ti?“ zeptal se podivným tónem.

„Ne. Třeba by se mi ulevilo po druhé ráně.“

„To se bohužel nedozvíme,“ prohodil. Polkla jsem. Ještě nikdy jsme spolu nevedli tak dlouhý rozhovor, což mě znervóznilo skoro stejně jako jeho pozornost. Abych odlehčila houstnoucí atmosféru, napráhla jsem se k další ráně, ale sevřel mi pěst ve své dlani dřív, než jsem se ho stihla dotknout. A nepovolil stisk ani poté, co jsem se pokusila vysmeknout. Lehce naklonil hlavu na stranu a posuzoval mě ostrým a nezaujatým pohledem, který mě rozechvěl. Chvíli jsem se obávala, že mě ty šedé hlubiny vtáhnou do sebe, ale v tom se za

mými zády ozvaly kroky. Káleb elegantním pohybem uvolnil sevření a upřel intenzivní pohled na nově příchozí. Nadechla jsem se a poodstoupila od něj. Potřebovala jsem prostor. Jeho přítomnost mi vzala všechen vzduch z plic.

Pocit úlevy zmizel v okamžiku, kdy jsem spatřila Eskara a Luciena.

Tak moc jsem o tom nechtěla mluvit, že jsem dokonce zvažovala možnost, že zkusím své možnosti u bazénu. Stačil mi ale jediný pohled na Káleba a věděla jsem, že se tomu nevyhnu.

5. KAPITOLA

Ema

Očekávala jsem, že budu mít větší radost, až znovu spatřím známé prostředí Ruin. Místo uspokojení se mi tělem rozprostřel neblahý pocit, který ještě zesílil v okamžiku, kdy jsem uviděla spěchající postavu, jejíž obličej byl schovaný pod kapucí. Nikdo jiný v hale nebyl. Ani Rufus. Každý můj krok se hlasitě odrážel od stěn a dodával mému příchodu na dramatičnosti. Byla jsem v pokušení do prázdného prostoru zvolat „*jsem zpátky, mrcho*“, ale dětinské nutkání jsem potlačila.

Neměla bych se tady tak produčirovat. Zejména, když mé propuštění z Podhradí bylo podmíněčné. Ruka mi při vzpomínce na vyhnanství automaticky vystřelila ke krku, kde jsem měla znamení Podhradí. Obraz, rozpadající se brány s nápisem *plector*, byl trvalou připomínkou toho, kam se vrátím, pokud se přestanu ovládat.

Popravdě jsem nevěděla, jestli mě opětovné vyhnanství děsí, nebo naopak uklidňuje.

V posledních dvou měsících to v Ruinách bylo... divoké. Velmi mírně řečeno. Od nového roku se začaly množit přestupky, násilí a v neposlední řadě úmrtí. Když jsem byla v Podhradí, nepřišlo mi to zas tak moc vážné. Čas od času se v Ruinách objeví radikální skupina, která s radostí popichuje *koven*, ale tentokrát to bylo jiné. Ucítla jsem to hned, jakmile jsem vešla do haly, a na kratičký

okamžik se mi zastesklo po Podhradí, kam zdejší problémy nedosahovaly.

Něco bylo jinak. Vzduch byl prodchnut strachem a očekáváním, což mě donutilo zrychlit krok. Automaticky jsem zabočila doleva do křídla *Arhabonů*, které obývaly i moje dvě nejlepší přítelkyně — Anna a Tessa. Nejraději bych šla rovnou za nimi, ale nejdřív jsem chtěla vidět, jakou škodu utrpěl můj pokoj. Nálada mi při myšlence na tu spoušť, kterou popisovala Tessa, klesla pod bod mrazu. Když jsem se to dozvěděla, bojovaly ve mně dva protichůdné pocity: Strach, jestli se Jacquesovi něco nestalo, a zlost, protože jsem pocítila touhu krapánek ho přiškrtit za to, do jaké situace mě dostal. Nejhorší ze všeho bylo, že jsem ještě Eskarovi nepřiznala, proč se mi někdo vloupal do pokoje. Nejdřív jsem o celé situaci chtěla mluvit s Jacquesem. Tak trochu jsem doufala, že se celému přiznání budu moci ještě chvíli vyhýbat, ale Jacques naznal, že už nemá cenu cokoliv tajit. Očividně se o naší úmluvě vědělo, takže nemělo cenu nic zapírat.

V pokoji to vypadalo lépe, než jsem si představovala. Nábytek už byl na svém místě. Jediné, co připomínalo vpád do mého pokoje, byla hromada oblečení na posteli. S povzdechem jsem za sebou zavřela dveře, abych vzápětí ztuhla. Z otevřených dveří do koupelny se ozvaly kroky, které mě přikovaly na místě. Ani jsem si neuvědomila, že mi vyjely drápy. Vrčení z mého hrdla přimělo vetřelce se zastavit.

„To jsem já,“ ozval se hluboký hlas, který rozvibroval každou buňku mého těla. Eskar. Viděla jsem ho před třemi dny, ale připadalo mi to jako věčnost. A co všechno se za tu dobu stihlo změnit.

„Málem jsem po tobě skočila,“ vydechla jsem se srdcem až v krku. Pokusila jsem se lehkým zatřepáním dlaní donutit drápy zmizet, ale bez výsledku. Pohled na Eskara stojícího ve dveřích do koupelny mě rozhodil. Ksakru. Jeden by si myslel, že na mě po dvou letech přestane tolik působit.

„V to jsem doufal. Líbí se mi, když se mě snažíš uhodit,“ ušklíbl se pobaveně, ale z jeho postoje bylo znát napětí.

„Jednou se trefím.“

„Já vím,“ řekl smířlivě, a dřív, než jsem se na něj stihla obořit, mě uvěznil ve svém medvědíím sevření. Omamná vůně lesa mě lapila do svých spárů a odmítala pustit, i když jsem pod její intenzitou lapala po dechu. Zabořila jsem hlavu do prohlubně na jeho krku a užívala si teplo, které pronikalo z jeho těla do mého s takovou samozřejmostí, až se mi roztrásla kolena.

„Stýskalo se mi,“ zašeptala jsem skrz stažené hrdlo. Stále mi dělalo problémy vyjádřit své pocity, ale pokud si to někdo zasloužil slyšet, byl to on.

„Mně taky,“ přiznal tiše a lehce mi nadzvedl ukazováčkem bradu, aby se mi mohl podívat do očí. Potěšilo mě, když jsem v zelených hlubinách spatřila stejnou touhu, se kterou jsem momentálně bojovala i já. Bohužel se v nich leskly i obavy.

„Víš, že bychom mohli dělat daleko příjemnější věci než mluvit,“ pronesla jsem zastřeným hlasem a mimoděk sklouzla pohledem k zaházené posteli. Těšila jsem se, až se budeme milovat v posteli, a ne na staré matraci v chátrajícím domku, kde protékala střecha. Jenomže tenhle pohled jsem znala a rozhodně neznamenal, že hodíme starosti za hlavu a bezhlavě se vrhneme jeden na druhého.

„Taky je budeme dělat. Ale až večer a v mé posteli,“ pokusil se o autoritativní tón, ale zhrublý hlas ho prozradil. Stoupla jsem si na špičky a hravě ho políbila na přísně sevřené rty. Ztuhl a tiše zavrčel. Věděl, o co se snažím. „Emo,“ varoval mě nebezpečně tiše, ale jeho rty odpovídaly na mé hravé pobízení s takovou intenzitou, až jsem si chvíli myslela, že vyhraji. K mému zklamání se ode mě odtrhl a počastoval mě nesmlouvavým pohledem.

„Zkusit jsem to musela,“ pokrčila jsem nevinně rameny.

„Nemůžeš se této konverzaci vyhýbat věčně,“ zamručel s pohledem upřeným na hromadu oblečení. Bylo těžké soustředit se na jeho slova, když jsem na rtech cítila jeho chuť. Málem mi z hrdla uniklo zakňučení, když mě pustil a poodstoupil ode mě.

„Já vím. Jenom jsem se chtěla ujistit, že Jacques nemá problémy,“ přiznala jsem rozpačitě.